

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/101/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112220790
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Haitová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1112220790.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Haitovej a členiek senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a JUDr. Marty Šašinkovej, v právnej veci žalobcu: Union poisťovňa, a. s., Karadžičova 10, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051 proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, o zaplatenie 595,44 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k 26Cb/160/2012-134 zo dňa 18.1.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k 26Cb/160/2012-134 zo dňa 18.1.2017
p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 26Cb/160/2012-134 zo dňa 18.1.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 595,44 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00% ročne od 25.5.2012 do zaplatenia, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100% a uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy konania štátu.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom doručeným dňa 29.6.2012 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 595,44 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00% ročne od 15.05.2012 do zaplatenia. Dňa 26.11.2014 súd pripustil zmenu petitu tak, že nový petit znel: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 595,44 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 25.5.2012 do zaplatenia a trovy konania, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku“. Svoj návrh žalobca odôvodnil tým, že dňa 20.12.2011 uzavreli žalobca a L. X., bytom W. XXX/X, XXX XX M. poisťnú zmluvu č. 77007664 o poistení motorového a prípojného vozidla s účinnosťou od 21.12.2011 na dobu neurčitú. Súčasťou poisťnej zmluvy boli Všeobecné poisťné podmienky poistenia motorových a prípojných vozidiel VPP PMV/0909. Dňa 28.2.2012 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo poisteného s EČV: M. XXX F.. Škoda bola spôsobená odskočením kameňa od pohybujúceho sa motorového vozidla s EČV: M. XXX F., ktoré predbiehalo motorové vozidlo poisteného a ktorého držiteľom je V. N., I.. M. XXX/XX, M.. O tejto udalosti bola spísaná aj „Správa o nehode“, podľa ktorej nehodu zaviniel škodca. Táto správa bola podpísaná obidvoma zúčastnenými, čím potvrdili skutočnosti v správe uvedené. Žalobca poisťnú udalosť zlikvidoval a vyplatil poisťné plnenie vo výške 595,44 eur (výška škody bola podľa faktúry 794,44 eur, spoluúčasť poisteného bola 199,- eur). Škodca mal u žalovaného uzavretú poisťnú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 6000855705. V zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj ako „ZoPZP“) poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na

náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Žalobca výzvou zo dňa 12.4.2012 vyzval žalovaného na náhradu škody vo výške 595,44 eur v lehote do 12.5.2012. Žalovaný odmietol túto náhradu vyplatiť. Žalovaný sa nezaplatením dostal do omeškania s plnením, preto je povinný zaplatiť z dlžnej sumy úrok z omeškania vo výške podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“) v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z., a to od 15.5.2012 do zaplatenia.

3. Žalovaný žiadal návrh žalobcu v celom rozsahu zamietnuť, keďže mal za to, že v súvislosti s vodičom pôjde vždy o zodpovednosť za zavinenie, t.j. zodpovednosť subjektívnu. Poukázal na to, že poistený neporušil žiadnu povinnosť uloženú právnymi predpismi, preto neexistuje ani základný predpoklad nároku žalobcu na náhradu škody podľa § 420 OZ. Navyše, žalobca v návrhu neuviedol, z akého porušenia povinnosti mala škoda vzniknúť a tiež žiadne dôkazy o tom, ako k poškodeniu skla skutočne došlo. Prevádzateľ vozidla, ktorým je rovnako poistený, však podľa § 427 OZ zodpovedá objektívne, teda na vznik jeho zodpovednosti nie je potrebné zavinené protiprávne konanie, postačuje preukázanie skutočnosti, že škoda vznikla v súvislosti s osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, vznik škody a existenciu kauzálneho nexu medzi nimi. Keďže zákon v § 4 ods. 2 požaduje preukázanie nároku poškodeného, je na poškodenom, aby preukázal naplnenie podmienok pre vznik objektívnej zodpovednosti žalobcu podľa § 427 OZ. Žalobca podľa názoru žalovaného do dnešného dňa nepreukázal príčinnú súvislosť medzi prevádzkou motorového vozidla poisteného a škodou vzniknutou na jeho motorovom vozidle. V prípade objektívnej zodpovednosti podľa § 427 OZ musí byť príčinou osobitná povaha prevádzky prevádzkovateľa a následkom vznik škody. V rámci znášania dôkazného bremena (§ 4 ods. 2 zákona a § 120 ods. 1 OSP) je žalobca povinný preukázať vecnú a časovú súvislosť medzi osobitnou povahou konkrétneho motorového vozidla ako príčinou a vznikom škody ako následkom a nepostačujú pritom len tvrdenia svedkov, žalobcu, ani súhlasné tvrdenia žalobcu a poisteného o samotnej existencii kauzálneho nexu. V prípade predmetnej dopravnej nehody mal žalovaný za to, že príčinnú súvislosť ako vecnú súvislosť medzi príčinou a následkom nie je možné objektívne vyvodiť výlučne zo subjektívnych tvrdení svedkov o jej existencii. V prípade odmrštenej skalky od kolies vozidla si totiž vodič vzhľadom na hmotnosť takto odmršteného predmetu nemôže byť vedomý toho, že spod jeho kolies odletela skalka, pretože túto skutočnosť vzhľadom na pomer hmotností vozidla a skalky nemôže zaregistrovať. Rovnako poškodený v poškodenom aute mohol zaregistrovať až náraz skalky na čelné sklo a nemôže vidieť, že skalka bola odmrštená práve od motorového vozidla údajného škodcu, môže to len predpokladať. Keďže údajný škodca objektívne nemal šancu zaregistrovať odmrštenie skalky, nemožno vyhodnotiť jeho opis údajnej nehody ako dôveryhodný. Žalovaný mal za to, že žalobca neunesol dôkazného bremeno, preto žiadal nárok žalobcu zamietnuť ako nepreukázaný.

4. Na pojednávaní dňa 12.1.2015 žalobca uviedol, že v plnom rozsahu trvá na podanej žalobe a žiadal, aby súd žalobe v znení uznesenia zo dňa 26.11.2014, ktorým bola pripustená zmena návrhu, v celom rozsahu vyhovel a priznal trovy konania. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k 26Cb/160/2012-95 zo dňa 12.1.2015 žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Následne súd prvej inštancie vykonal opätovne dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi ako aj ostatným obsahom spisu, poukázal na § 4 ods. 1, 2 a 4, § 15 ods. 1 ZoPZP, § 427 ods. 1 a 2 OZ, § 428 OZ, § 517 ods. 1 a 2 OZ a skonštatoval, že v danom prípade si žalobca ako poškodený uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a teda uplatnil svoj nárok priamo voči poisťovateľovi vozidla, ktoré malo spôsobiť škodu v zmysle § 15 ods. 1 ZoPZP, pričom sporným bola existencia zodpovednosti poisteného za škodu (z hľadiska preukázania škody) ako aj otázka charakteru samotnej škodovej udalosti, teda či sa jedná o okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vymrštenie kamienka (resp. kamienkov) spod kolies motorového vozidla je okolnosťou, ktorá má pôvod v prevádzke. Vychádzal z názoru, že samotné odskočenie kamienkov spod kolies vozidla bolo spôsobené rotáciou kolies vozidla, pričom predmetná rotácia je sprievodným javom pohybu motorového vozidla. Bez rotácie kolies vozidla by nedošlo k „spojeniu“ kamienkov a kolies vozidla a k následnému vymršteniu kamienkov a z toho dôvodu sa jedná o okolnosť majúcu povahu v prevádzke motorového vozidla, čo vo svojom rozhodnutí potvrdil aj odvolací súd.

6. Súd prvej inštancie vypočul žalobcom navrhnutých svedkov - V. N. a W. X.. W. X. vo svojej výpovedi dňa 26.11.2014 uviedol, že so svedkom V. N. sú švagrovia, rekonštruovali kúpeľňu, a preto išli do nového hypermarketu v Košiciach dvoma autami, nakoľko chceli nakúpiť kuchynskú linku, WC, umývadlo a pod.

Keď ho švagar predbiehal už v Košiciach blízko hypermarketu, počul „cink“ do čelného skla a videl na prednom skle malú bodku. Keď donakupovali a vrátili sa k autám, na čelnom skle sa vytvorila prasklina. Uvádza, že udalosť sa stala niekedy pred letom. Ďalej uviedol, že náraz kamienka bol problém vidieť, lebo vznikol až pri čiernej gume z kraja, avšak prasklinu už bolo po pol hodine vidieť. Chvíľu si myslel, že cinknutie ani nenaletelo na sklo, ale na kovovú časť auta. Svedok V. N. potvrdil, že predbiehal v Košiciach švagra, kamienky odlietavali od kolies. Prvý svedok mu aj hneď povedal, že mu spod kolies odletel kamienok do jeho auta. Uviedol, že k tejto udalosti prišlo niekedy vo februári poobede a potvrdil, že prasklinku si všimli a vznikla až keď sa vrátili z nákupu v hypermarkete. Cestou naspäť sa prasklina zväčšovala.

7. Súd prvej inštancie opäť nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom právny zástupca žalovaného poukázal na rozpor v tom, že jeden zo svedkov uviedol, že k škode došlo pred letom, pričom k škode malo na základe hlásenia dôjsť vo februári. Poukázala tiež na to, že poškodený uviedol len náraz kamienka a že okno bolo viditeľne poškodené, až keď sa vrátil z nákupného centra. Právna zástupkyňa žalobcu poukázala na skutočnosť, že poškodený presne označil škodcu, pričom poškodený počul cinkot kamienka a taktiež poukázala na skutočnosť, že pamäťová stopa svedkov už nemusí byť úplne presná z dôvodu na časový odstup škodovej udalosti.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v konaní bol dostatočným spôsobom preukázaný vznik škody v priamej príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla. Z výpovedí svedkov nevyplývajú zásadné rozdiely okolností vzniku škody na čelnom skle, pričom súd bral do úvahy ľudský faktor a taktiež charakter škody a jej vzniku. Vo všeobecnosti je predsa zrejmé, že vodič sústredený na vedenie motorového vozidla nemôže zbadáť moment odmrštenia kamienka a presný dopad kamienka na jeho motorové vozidlo, pričom treba brať do úvahy, že prasklina sa pri dopade takéhoto kamienka nevytvorí hneď, ako aj skutočnosť, že na čelnom skle sa zvyčajne, resp. málokedy nachádzajú iné nečistoty ako je prach a pod. Žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie nárok riadne preukázal tak, ako to vyžaduje § 15 ods. 1 ZoPZP, preto nároku žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy, ktorá v konaní nebola nijakým spôsobom rozporovaná, ako aj úroku z omeškania z dlžnej sumy od 25.5.2012 do zaplatenia v súlade s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1997 Z.z.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že výška trov konania štátu predstavuje sumu 106,60 eur a pozostáva z vyplateného svedočného zo štátnych finančných prostriedkov v rovnakej výške.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a f) CSP. Žalovaný mal za to, že súdom zistený skutkový stav nevyplýva z vykonaného dokazovania, keď z výsluchu výsluchu W.F. X. súd prvej inštancie odvodil príčinnú súvislosť medzi prevádzkou vozidla V. N. a škodou na čelnom skle motorového vozidla W. X.U., pričom v konečnom dôsledku zobral za preukázané púhe tvrdenie poškodeného (poistenec žalobcu) o priebehu nehody. Žalovaný zdôraznil, že svedecké výpovede je potrebné vnímať v ich vzájomnej súvislosti, pričom za hodnoverný dôkaz je ich možno považovať v prípade, pokiaľ ich je možné považovať za nesporné. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že svedok W. X.U. ako poškodený pri výpovedi uviedol, že poisťňa udalosť mala nastať niekedy pred letom a bolo teplo, avšak poisťňa udalosť podľa správy o nehode nastala dňa 28.2.2012. Následne poškodený tvrdil, že počas obiehania jeho motorového vozidla motorovým vozidlom patriacim p. V.Y. N., počul „cink“ na prednom okne, ktoré nebral vážne. Zároveň poškodený uviedol, že nevidel letiaci kamienok, ktorý mal poškodiť jeho motorové vozidlo. Prasklina na čelnom skle mala podľa poškodeného vzniknúť za pol hodinu od tohto „cinknutia“ - nárazu kamienka, keď donakupovali spolu s poisteným (údajným škodcom) a vrátili sa k autám. Údajný škodca - poistený V. N. pri svojej prvej výpovedi k škodovej udalosti uviedol, že nastala, keď obiehal švagra v Košiciach pred výjazdom pred hypermarket, následne poistený na otázku ohľadom miesta vzniku poisťnej udalosti druhýkrát nevedel odpovedať, kde mala poisťňa udalosť nastať. Žalovaný považoval za neobvyklý aj fakt, že poistený V. N. mal ísť celý čas za motorovým vozidlom poškodeného, a obehol ho len raz, už pred výjazdom k hypermarketu, pričom nie je bežné, aby sa motorové vozidlá, ktoré majú rovnakú trasu a idú spolu na jedno miesto navzájom predbiehali, o to viac je zarážajúca skutočnosť, že údajný škodca - V. N. obehol poškodeného len raz a to tesne pred hypermarketom. Poistený zároveň pri svojej svedeckej výpovedi niekoľkokrát spomenul, že na ceste bolo veľa kameňov, ktoré bežne odlietavali, pričom on presne nevidel, že by mu spod kolies motorového vozidla odletel kamienok, ktorý mal spôsobiť

škodu na čelnom skle poškodeného, lebo kamienky odlietavali každému. V skutkovom deji, tak ako ho opisujú svedkovia, žalovaný poukázal na to, že údajný škodca - pán V. N.Š. prasklinu nevidel prvotne po príchode na parkovisko, ale až po tom, čo absolvovali cestu Michalovce - Sobrance, teda doma. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že pravdivosť a dôveryhodnosť svedeckých výpovedí sa odvíja najmä od faktu, že danú situáciu majú reálne prežiť, to znamená, že skutkový dej svedkovia reprodukovujú tak, ako ho sami zažili a je tu nevyhnutná zhoda v osobitných detailoch nehody. V danom prípade však sa svedkovia rozchádzajú v opise udalostí, čo podľa názoru žalovaného preukazuje, že túto situáciu nemajú zažitú. Žalovaný predovšetkým poukázal na skutočnosť, že ani samotný poškodený neurčil s istotou, že kameň bol odmrštený motorovým vozidlom poisteného. Priznal len, že počul zvuk cinknutia, následkom ktorého vyhodnotil, že kameň narazil do kovovej časti vozidla. To podľa žalovaného znamená, že ani toto domnelé odmrštenie kameňa nemalo podľa svedeckej výpovede za následok poškodenie motorového vozidla v časti čelného skla, nakoľko by ho spozoroval buď pri vychádzaní z motorového vozidla, resp. už bezprostredne po náraze. Žalovaný považoval za nelogické a technicky nedôvodné, aby sa prasklina po náraze zväčšila počas, resp. vytvorila v priebehu času, keď malo byť motorové vozidlo bez pohybu, teda ďalšieho vonkajšieho vplyvu. Výpoveď svedkov považoval žalovaný za nepresnú najmä ohľadom času kedy, sa o praskline dozvedeli, ako aj v poukazaní na ich vzájomný rodinný pomer a na skutočnosť, že ani jeden svedok nevidel, že kameň mal byť odmrštený práve od motorového vozidla údajného škodcu. Nakoľko údajný škodca objektívne nemal šancu zaregistrovať odmrštenie skalky, nemožno vyhodnotiť jeho opis údajnej nehody ako dôveryhodný. V tomto prípade údajný škodca zjavne len reprodukuje popis skutkového stavu uvedený poškodeným, lebo ten, kto nemohol byť očitým svedkom vzniku škody (údajný škodca) len reprodukuje predpoklady o vzniku škody vyslovené poškodeným. Žalovaný dospel k záveru, že sa v danom prípade jedná o tvrdenú, domnelú a nepreukázanú príčinnú súvislosť ak ju súd odvodil výlučne z pozorovania následku poškodeného (bez pozorovania príčiny) a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR ÚS 177/08. Žalovaný vo svojom odvolaní tiež namietal priznanie úrokov z omeškania, nakoľko súd nijako neodôvodnil ich priznanie odo dňa 25.5.2012 do zaplatenia, čo robí v tejto časti rozhodnutie nepreskúmateľným. Žalovaný poukázal na § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 5 písm. b), ods. 6 písm. a) a b), ods. 7 a 8 ZoPZP a konštatoval, že žalovaný v trojmesečnej lehote od oznámenia poškodeného dňa 1.3.2012 („Oznámenie poškodeného o poistnej udalosti“) splnil listom zo dňa 17.5.2012 podmienku, ktorá ho v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP zbavuje povinnosti platiť úrok z omeškania, nakoľko ide o špeciálnu úpravu platenia úrokov z omeškania vo vzťahu k § 517 OZ. Úrok z omeškania má charakter sankcie za to, že dlh nebol splnený riadne a včas (§ 559 OZ v spojení s § 517 ods. 2 OZ) a je vlastne zmenou v obsahu záväzku. Žalovaný mal za to, že omeškanie vo vzťahu k žalovanému je potrebné posudzovať osobitne podľa § 11 ods. 6 ZoPZP s prihliadnutím na splatnosť záväzku poisťovne uhradiť poistné plnenie, určenú podľa § 11 ods. 7 ZoPZP. Keďže poisťovňa splnila v trojmesečnej lehote povinnosť oznámiť, že odmieta plnenie a odôvodnila toto rozhodnutie, nie je povinná poškodenému uhradiť úroky z omeškania, a to až do okamihu splatnosti poistného plnenia, ktorým je 15 dní odo dňa doručenia právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poistiteľovi, ak z takéhoto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia (§ 11 ods. 7 ZoPZP veta po spojke alebo). Vzhľadom na to, že nie je možné priznať úrok z omeškania skôr, než sa pohľadávka stane splatnou a v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP veta za spojku „alebo“ sa pohľadávka žalobcu voči žalovanému stane splatnou až po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, priznalo by sa žalobcovi príslušenstvo pohľadávky, ktoré ešte nevzniklo. Až keby žalovaný neuhradil žalobcovi istinu do troch dní po právoplatnosti rozhodnutia o povinnosti uhradiť istinu, dostal by sa na štvrtý deň do omeškania, a žalobca by mohol žiadať úrok z omeškania osobitným návrhom. Žalovaný zdôraznil, že rovnaký právny názor vo vzťahu k priznaniu úrokov z omeškania v prípade, že poisťovňa si splní povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 ZoPZP zaujal aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí č.k. 6Co/838/2014 ako aj právna teória Poistné zmluvy B. (Šulíková Nakladateľství CH. Beck, 2012, str. 104, marginálne č. 310). Žalovaný vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 390 písm. a) CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietal a v prípade úspechu v odvolacom konaní si žalovaný uplatnil trovy odvolacieho konania.

11. Písomným podaním zo dňa 18.8.2017 sa k odvolaniu žalovaného vyjadril žalobca, ktorý zotrval na všetkých doterajších podaniach a vyjadreniach a poukázal na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti ako tie, ktoré uviedol vo svojom odvolaní zo dňa 11.3.2015. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie vec správne právne a skutkovo vyhodnotil, keď dospel k záveru, že v konaní bol dostatočným spôsobom preukázaný vznik škody v priamej príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla a z výpovedí svedkov nevyplývali zásadné rozdiely okolností vzniku škody na čelnom skle. Je nepochybné, že škodca a poškodený súhlasne vyhlásili vznik a priebeh poistnej udalosti,

o čom svedčí Oznámenie poistnej udalosti poškodeného zo dňa 29.2.2012, Oznámenie o poistnej udalosti škodcu zo dňa 5.3.2012, Oznámenie škodovej udalosti z havarijného poistenia poškodeného zo dňa 7.3.2012, Správa o nehode a výpovede poškodeného a škodcu na pojednávaní dňa 26.11.2014. Poškodený vyhlásil, že pri predbiehaní jeho motorového vozidla škodcom počul cinknutie, prasklinu na čelnom skle svojho motorového vozidla si všimol až neskôr. Žalobca sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že prasklina sa pri dopade takéhoto kamienka nevytvorí hneď. Z praxe je bežné, že prasklina na čelnom skle sa môže rozšíriť aj vplyvom jazdy. Žalobca v súvislosti s namietanými úrokmi z omeškania poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 3Cob 235/2015-111 zo dňa 23.3.2016. Žalobca vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

12. Písomným podaním zo dňa 10.10.2017 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný, ktorý sa vzhľadom na rozsiahle vyjadrenie v odvolaní žalovaného zo dňa 23.3.2017 naďalej pridrižiava predmetného odvolania a všetkých skutočností v ňom uvedených. Opätovne navrhol, aby odvolací súd podľa § 390 písm. a) CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietá a v prípade úspechu v odvolacom konaní si uplatňuje trovy odvolacieho konania.

13. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov odvolania, rozsahu odvolania a vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 379 CSP a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP). Pokiaľ ide o skutkový stav veci, v štádiu v akom dospel v dokazovaní súd prvej inštancie, odvolací súd má za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd má za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP, a preto je viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť a na zdôraznenie záverov súdu prvej inštancie uvádza nasledovné:

14. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, ide o nerozlúčné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov alebo určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolania žalovaného a uplatnené odvolacie dôvody, bolo posúdiť zákonnosť a správnosť postupu súdu prvej inštancie, keď zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 595,44 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00% ročne od 25.5.2012 do zaplatenia, a to z titulu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla.

16. Podľa § 427 ods. 1 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

17. Zodpovednosť v zmysle § 427 ods. 1 OZ, je založená na princípe objektívnej zodpovednosti, bez ohľadu na zavinenie. Predpokladmi vzniku zodpovednosti v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú udalosť vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, vznik škody a príčinná súvislosť medzi touto udalosťou a vznikom škody.

18. Podľa § 428 OZ svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

19. Podľa § 788 ods. 1 OZ poistnou zmluvou sa poistiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poistiteľom poistnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poistné.

20. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

21. Podľa § 813 ods. 1 OZ ak poistený má proti inému právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, prechádza jeho právo na poistiteľa, a to do výšky plnenia, ktoré mu poistiteľ poskytol.

22. Podľa § 4 ods. 1, 2 ZoPZP poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.

23. Podľa § 15 ods. 1 ZoPZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

24. Za okolnosti majúce svoj pôvod v prevádzke treba považovať okolnosti, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a uskutočňovaním prevádzky a sú v príčinnej súvislosti so škodou (R 80/1970).

25. Práva úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov (§427 až 431 OZ) je založená na tom, že ako podmienka vzniku zodpovednostného vzťahu sa nepredpokladá porušenie právnej povinnosti, ak je škoda vyvolaná osobitnou povahou prevádzky (ktorá je súhrne označená ako dopravné prostriedky). Ide o zodpovednosť objektívnu, kedy sa zodpovedná osoba nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že preukáže nedostatok zavinenia, jej zodpovednosť je vylúčená len pri splnení liberačných dôvodov (§ 428 Občianskeho zákonníka). Zákon tým poskytuje zvýšenú ochranu poškodenému a reflektuje skutočnosť, že dopravné prostriedky predstavujú viac či menej zložité technické zariadenia, s čím sú spojené zvýšené nároky na ich ovládanie, pohybujú sa spravidla väčšou rýchlosťou a vykazujú preto zvýšené riziko vzniku škôd pre prepravované osoby či pre okolie. Objektívna zodpovednosť sa spája práve s týmito prejavmi typickými pre prevádzku zariadení, najmä pre ich pôsobenie na okolie či dovnútra spôsobom, ktorý je výsledkom vlastností dopravného prostriedku, schopného premiestňovať sa z miesta na miesto a prepravovať pritom osoby alebo veci.

26. Odvolací súd zdôrazňuje, že zodpovednosti za škodu podľa § 428 OZ sa nemožno zbaviť, ak škoda na čelnom skle motorového vozidla kameňom alebo iným predmetom vymršteným kolesom iného motorového vozidla je škodou, ktorá bola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke, k čomu dospel i Najvyšší súd SR v Stanovisku občianskoprávneho kolégia NS SR č. Cpj 5/2014 zo dňa 3.6.2014. Uvedené stanovisko NS SR odstránilo nejednotnosť v súdnej praxi pri posudzovaní škody, ktorá vznikla pri vymrštení kameňa, ktorý nárazom do čelného skla spôsobil škodu. Za okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke (pri ktorých liberácia nie je možná) považuje súdna prax okolnosti, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a uskutočňovaním prevádzky, t.j. tzv. „vnútorné“ okolnosti tej - ktorej prevádzky. Odpoveď na otázku, či a kedy ide o takúto okolnosť, vždy závisí od povahy a okolností konkrétneho prípadu. Súdna prax v záujme ochrany poškodených osôb vykladá pojem prevádzky veľmi široko. Za takú okolnosť sa považuje napr. zlyhanie bŕzd, vada materiálu, nedostatočná údržba zariadenia prevádzky, prasknutie pneumatiky či iné nedostatky materiálu (a to aj skryté), ale aj okolnosti a nedostatky na strane vodiča či iných osôb použitých pri prevádzkovaní dopravy. Motorové vozidlo je v prevádzke nielen vtedy, keď sa pohybuje, ale aj vtedy, keď síce stojí, ale v chode je jeho motor. Prevádzkou motorového vozidla je aj príprava k jazde a bezprostredné výkony po ukončení jazdy, ako aj výkony potrebné na údržbu vozidla. Už samo uvedenie motoru do chodu patrí k prevádzke motorového vozidla bez ohľadu nato, či sa vozidlo uvedie do pohybu a či nie, či sa to stalo na ceste, prípadne na inom priestranstve verejnosti prístupnom alebo ešte v garáži, a či motor uviedol do chodu sám prevádzateľ alebo jeho pracovník. Medzi okolnosti majúce pôvod v prevádzke patria aj nedostatky, či vady materiálu, a to aj nespoznateľné.

27. Odvolací súd na základe uvedeného konštatuje, že nie sú pochybnosti o tom, že samotný pohyb (valivý pohyb kolies) a rýchlosť dopravného prostriedku sú osobitnou, špecifickou vlastnosťou jeho prevádzky. Ak v súvislosti s valivým pohybom kolies dôjde k vymršteniu kameňa, ktorý spôsobí škodu na čelnom skle iného auta, k takejto škode prichádza v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, t.j. s jeho činnosťou a pohybom. Prejavom prevádzky motorového vozidla je v tomto prípade otáčavý pohyb jeho kolies. Aj keď kameň nie je súčasťou motorového vozidla, bez pôsobenia otáčavého pohybu

kolies idúceho motorového vozidla by kameň zostal na svojom mieste na ceste a k jeho vymršteniu a vzniku škody by nedošlo.

28. Z dôkazov, ktoré vykonal súd prvej inštancie, bolo nepochybne preukázané, že existuje príčinná súvislosť medzi prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovaného a vznikom škody na vozidle poistenca žalobcu. Vyplatením poistného plnenia z havarijného poistenia prešlo z poškodeného na žalobcu právo na náhradu škody voči žalovanému v zmysle § 813 ods. 1 OZ a § 15 ods. 1 ZoPZP, preto sa v posudzovanej veci súd prvej inštancie venoval otázke zodpovednosti poisteného za škodu z hľadiska preukázania škody spôsobenej odmrštením kamienka spod kolies jeho vozidla na čelnom skle za ním idúceho vozidla poškodeného, ako aj otázkou charakteru samotnej škodovej udalosti, teda či sa jedná o okolnosť majúcu pôvod v prevádzke. Súd prvej inštancie na toto posúdenie vykonal všetko potrebné dokazovanie, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel podľa názoru odvolacieho súdu k správnym skutkovým záverom, na ich základe následne vyvodil aj správne právne závery a svoje dôvody vedúce k priznaniu uplatňovanej náhrady škody.

29. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Tak napr. pri svedeckej výpovedi súd hodnotí najprv všeobecne vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k účastníkom a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, a ďalej prihliada na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie určitých udalostí, na spôsob akým ich reprodukuje, na celkové správanie sa pri výpovedi a pod. Poznatky, ktoré získa týmto hodnotením obsahu svedeckej výpovede, potom súd porovná s poznatkami, ktoré získal na základe hodnotenia ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie do záveru, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

30. Súd prvej inštancie sa v procese dokazovania týmito zásadami riadil, keď na základe zhodných svedeckých výpovedí účastníkov škodovej udalosti dospel k záveru, že ku škode na motorovom vozidle poškodeného došlo v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla EČV: M. XXX F. povinne zmluvne poisteného u žalovaného, spod kolies ktorého došlo k odmršteniu kamienka do čelného skla motorového vozidla poškodeného poisteného u žalobcu EČV: M. XXX F., pričom tieto svoje závery vyvodil s poukazom na všetky podstatné skutočnosti týkajúce sa okolností danej veci, ktoré vyplynuli z výsluchu priamych účastníkov nehody.

31. Žalovaný v odvolaní namietal výpoveď poškodeného p. W. X. zo dňa 26.11.2014, ktorý ako svedok uviedol, že poistná udalosť mala nastať „niekedy pred letom a bolo teplo“, pričom poistná udalosť podľa správy o nehode nastala dňa 28.2.2012. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na dlhší časový odstup (vyše dva roky) medzi výpoveďou svedka a škodovou udalosťou, kedy je vzhľadom na ľudský faktor prirodzené, že niektoré okolnosti škodovej udalosti si nemusí svedok presne pamätať, avšak pokiaľ vo výpovediach svedkov nevznikli zásadné rozdiely pri osobitných detailoch nehody, odvolací súd považuje túto námietku žalovaného za nepodstatnú. Ďalej podľa žalovaného poškodený tvrdil, že počas obiehania jeho motorového vozidla motorovým vozidlom patriacim p. V.Y. N., počul „cink“ na prednom okne, ktoré nebral vážne. Zároveň poškodený uviedol, že nevidel letiaci kamienok, ktorý mal poškodiť jeho motorové vozidlo. Uvedené tvrdenie žalovaného obsiahnuté v odvolaní sa však úplne nezakladá na pravde, keďže zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 26.11.2014 vyplýva, že svedok W. X. uviedol, že „počul len „cink“ do predného skla, videl na skle malú bodku, nebral to však vážne“... Z tejto skutočnosti je teda zrejmé, že poškodený zaregistroval pri predbiehaní svojho motorového vozidla motorovým vozidlom škodcu odmrštenie kameňa, skalky, a keďže videl na prednom čelnom skle malú bodku, je nepochybne, že táto vznikla v dôsledku prevádzky motorového vozidla škodcu. V tejto súvislosti odvolací súd ešte dodáva, že vzhľadom na sústredenie sa vedenia motorového vozidla v podmienkach cestnej premávky je veľmi obtiažne zaregistrovať konkrétny letiaci kameň spod kolies iného motorového vozidla. Žalovaný za neobvyklý považoval aj fakt, že poistený p. N. (škodca) mal ísť celý čas za motorovým vozidlom poškodeného, obehol ho len raz, pričom práve pri tomto jednom predbiehajúcom manévri

malo dôjsť k vymršteniu kamienka spod jeho motorového vozidla. Žalovaný nepovažoval za bežné, aby sa motorové vozidlá, ktoré majú rovnakú trasu a idú spolu na jedno miesto navzájom predbiehal. Ani tejto námietke žalovaného nemožno prisvedčiť, nakoľko je potrebné vziať na zreteľ, že schopnosti a zručnosti každého vodiča viesť motorové vozidlo sú rôzne, pričom v danom prípade domnienky a dohady z akého dôvodu poistený p. N. obiehajú poškodeného, nepovažuje odvolací súd za relevantné. Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, a to, že prasklina sa pri dopade takéhoto kamienka na čelné sklo nevytvorí ihneď. Žalovaný považoval za nelogické a technicky nedôvodné, aby sa prasklina po náraze zväčšila počas, resp. vytvorila v priebehu času, keď malo byť motorové vozidlo bez pohybu, teda ďalšieho vonkajšieho vplyvu. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že vozidlo po náraze skalky do čelného skla nezastalo, ale prešlo určitú vzdialenosť na parkovisko. Za ten čas pôsobili na čelné sklo vozidla poškodeného aerodynamické sily, ale aj sily vznikajúce krútením karosérie pri prejazde nerovnosťami a aj malá prasklina sa môže časom rozšíriť, a to nielen mechanickým zaťažením, ale napríklad aj vplyvom zmeny teplôt. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi prevádzkou konkrétneho motorového vozidla a škodou na čelnom skle poškodeného. Vodič motorového vozidla p. N., ktorého prevádzkou bola škoda spôsobená popísaný priebeh škodovej udalosti a uznal svoju zodpovednosť za vzniknutú škodu, svoju zodpovednosť na vzniknutú škodu uznal aj vo svojej výpovedi dňa 26.11.2014. V tomto kontexte je nepodstatné tvrdenie žalovaného, že vodič motorového vozidla, spod kolies ktorého odfrkol kameň, skalka túto skutočnosť nie je schopný vnímať a opísať. Žalovaný nepreukázal v konaní žiadne také okolnosti, ktoré by vyvolávali dôvodné pochybnosti o pravdivosti tvrdení p. N., ako aj poškodeného p. X.. So zreteľom na uvedené je odvolací súd toho názoru, že niet dôvodu pochybovať, že škoda na čelnom skle motorového vozidla poškodeného p. X. vznikla odmrštením kamienku od motorového vozidla poisteného (p. N.).

32. Tvrdenia žalovaného spochybňujúce príčinu poškodenia čelného skla motorového vozidla poškodeného, za danej dôkaznej situácie v konaní, tak podľa názoru odvolacieho súdu zostali len v rovine jeho špekulácií a nemôžu byť podkladom pre záver o tom, že ku škode došlo inak, ako bolo účastníkmi nehody zhodne deklarované. Pokiaľ na základe zhodných výpovedí účastníkov nehody, ako jediných priamych účastníkov škodovej udalosti, bolo preukázané, že príčinou poškodenia čelného skla vozidla poškodeného bolo odmrštenie kamienka spod kolies obiehajúceho vozidla, tak bolo dôkaznou povinnosťou žalovaného, aby svoje tvrdenia o iných možných príčinách vzniku škody na čelnom skle vozidla v konaní hodnoverne podložil a v tomto smere nepovažoval ani odvolací súd za postačujúce vo všeobecnej rovine ním prednesené tvrdenia, majúce za cieľ vyvrátiť súdom prvej inštancie zistené skutočnosti.

33. Súd prvej inštancie preto rozhodol správne, keď návrhu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 595,44 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00% ročne od 25.5.2012 do zaplatenia.

34. Aj keď je pravdou, že súd prvej inštancie priznané úroky bližšie nezdôvodnil, je nepochybné, že tieto boli priznané v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

35. Podľa § 517 ods. 2 Obč. zák., ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. V zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Námietku žalovaného v odvolaní, že súd mal posudzovať omeškanie vo vzťahu k žalovanému osobitne podľa § 11 ods. 6 ZoPZP s prihliadnutím na splatnosť záväzku poisťovne uhradiť poisťné plnenie, určenú podľa § 11 ods. 7 ZoPZP, ako i poukazovanie na § 11 ods. 8 ZoPZP, v zmysle ktorého ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ods. 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

37. Úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 ZoPZP v spojení s § 11 ods. 6 ZoPZP totiž sankcionujú neskoré prešetrenie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezabávajú žalovaného povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 OZ, a to i v prípade, ak žalovaný svoje povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 splnil včas (t.j. skončil prešetrenie poisťnej udalosti alebo poskytol

poškodenému písomné vysvetlenie o odmietnutí poistného plnenia). Úroky z omeškania v danom prípade boli uplatnené a priznané dňom nasledujúcim po doručení oznámenia stanoviska k škodovej udalosti č. 15004598/01 žalobcovi.

38. Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie; vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by nenamietal v priebehu konania a s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal v napadnutom rozsudku, pričom odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa s argumentmi žalovaného v napadnutom rozsudku vysporiadal dostatočne a v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd vyslovil záver, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k 26Cb/160/2012-134 zo dňa 18.1.2017 bolo potrebné pri dodržaní postupu podľa § 379 CSP v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

39. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

40. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

41. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

42. Podľa 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

44. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

45. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).